

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lőrík Erzsébet (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - a Körmendi Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Körmendi Szilvia ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen bánatpénz megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. április 6. napján meghozott 7.P.28.685/2008/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. és 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 156.250 (százötvenhatezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 5.011.000 forint, továbbá 5.000.000 forintnak 2008. január 15. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy a 2006. május 6-án aláírt okirat szerint abban állapodtak meg, hogy az alperes legkésőbb 2008. június 30-ig 20.000.000 forintért megvásárolja tőle családi házas ingatlanát. Az adásvételi szerződés megkötésére megjelölt időpontig terjedően elővásárlási jogot alapítottak az alperes javára, amit bejegyeztek az ingatlan-nyilvántartásba. Ezen túl 5.000.000 forint bánatpénzt kötöttek ki arra az esetre, ha az alperes az adásvételi szerződéstől bármely ok miatt elállna. Az alperes az ingatlant birtokba vette, és - a megállapodás szerint - használati díjfizetési kötelezettség nélkül múzeumként hasznosította. A használattal 2007

júniusában felhagyott, az ingatlanból értesítés nélkül kiköltözött. Telefonon arról tájékoztatta őt, hogy üzleti elképzelései megváltoztak, ezért eláll vételi szándékától és másik vevőt keres az ingatlanra. Akkori ügyvédje felszólítása nyomán az alperes lemondott elővásárlási jogáról azzal, hogy 2007. november 7-én aláírta az előre elkészített és részére megküldött nyilatkozatot.

Azzal érvelt, hogy az alperes nem tett eleget a Ptk. 208. § (1) bekezdése szerint megkötött előszerződésből ráháruló kötelezettségnek, mivel élt az elállási jogával és az adásvételi szerződést nem kötötte meg. Erre figyelemmel a Ptk. 320. §-a alapján meg kell fizetnie a megállapodásban kikötött 5.000.000 forint bánatpénzt, továbbá az elővásárlási jog törlésével felmerült 11.000 forint összegű költséget.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Azzal védekezett, hogy a felperessel 2008. június 30-ában állapították meg az adásvételi szerződés megkötésének határidejét, míg a bánatpénz megfizetését arra az esetre vállalta, ha eddig az időpontig a szerződéstől eláll vagy a vételárat nem tudja teljesíteni. A szerződéstől nem állt el, ilyen tartalmú nyilatkozatot nem közölt és írásban sem juttatott el a felpereshez. Ezzel szemben a felperes volt az, aki megváltoztatta az adásvételi szerződés megkötésére irányuló szándékát, amikor 2007 novemberében arról értesítette, hogy az ingatlant másnak értékesíti 17.000.000 forint vételár ellenében. Egyidejűleg felhívta, hogy nyilatkozzék elővásárlási joga gyakorlásáról tájékoztatva őt arról, hogy a vevő 2007. december 15-ei határidővel vállalta a teljes vételár kiegyenlítését. Eddig az időpontig ő nem tudta volna ezt a vételárat kifizetni, ezért a felperes érdekeit szem előtt tartva lemondott elővásárlási jogáról abból a célból, hogy a felperes az ingatlant szabadon értékesíthesse. Az ingatlan másnak történő eladása miatt a köztük létrejött szerződés nem teljesíthető, ezért a Ptk. 312. § (3) bekezdése értelmében szabadult kötelezettsége alól és bánatpénz megfizetésére sem köteles. Szerződésük tehát nem elállása folytán szűnt meg, hanem a Ptk. 319. § (1) bekezdése szerint közös megegyezésük eredményeként, ezért egymás felé további szolgáltatással nem tartoznak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 312.000 forint perköltséget.

Az ítélet jogi indokolása szerint a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a perbeli megállapodás szerint írásbeli alakhoz kötött jognyilatkozattal az alperes elállt az adásvételi előszerződéstől. Az alperessel szemben a felperes szegte meg szerződéses kötelezettségét azzal, hogy 2008. június 30-át megelőzően az ingatlant másik személynek értékesítette. Ezzel kifejezésre juttatta a szerződés megszüntetésére irányuló szándékát, amit az alperes elfogadott és amihez az elővásárlási jogról lemondó nyilatkozat aláírásával hozzájárult. Ezzel az eljárásukkal a szerződést a Ptk. 319. § (1) bekezdése értelmében közös megegyezéssel megszüntették. Az elővásárlási jogról lemondó nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően elállásnak minősíteni, ezért az ehhez kapcsolt bánatpénz megfizetésére az alperes nem köteles (Ptk. 320. § (2) bekezdés). Utalt arra, hogy a kártérítési átalány jellegű bánatpénzen felüli 11.000 forintos követelése jogalapját a felperes nem jelölte meg, ezért az erre vonatkozó igénye nem lehetett alapos.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben elsősorban annak megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte, másodsorban hatályon kívül helyezést indítványozott a tényállás felderítése érdekében annak megállapítására, hogy mi volt a bánatpénz kikötésének indoka és a felek ezzel kapcsolatos szándéka. Utóbb az 5.000.000 forintot meghaladó, kártérítés jogcímén előterjesztett kereset elutasításáról szóló rendelkezéssel szemben bejelentett fellebbezését visszavonta.

Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az alperes nem élt az elállás jogával. Az ingatlanból való kiköltözése, ingóságai elszállítása, az ott működtetett múzeumi tevékenység megszüntetése mind azt mutatják, hogy ráutaló magatartásával az adásvételi előszerződéstől elállt. Erről 2007 nyarán őt szóban többször tájékoztatta és kijelentette, hogy nem áll szándékában az ingatlan megvétele. Erre figyelemmel azt is felajánlotta, hogy ő keres újabb vevőt, és ebből a célból „ELADÓ” táblát helyezett ki az ingatlanra. Az elővásárlási jogáról lemondó nyilatkozat aláírásakor sem utalt arra, hogy fenntartja vételi szándékát, a vételár megfizetésére további határidőt sem kért. Ezzel a nyilatkozatával írásban is bejelentette az elállást.

A főkövetelést érintő fellebbezésén kívül az őt terhelő elsőfokú perköltség mérséklését is kérte. Érvelése szerint a perköltség összegének megállapításakor értékelni kellett volna, hogy mindkét fél együttes magatartása idézte elő a kialakult helyzetet és azt is, hogy az alperes ingyenesen használta az ingatlant, mely körülményekre figyelemmel méltánytalan a nagy összegű perköltségben való marasztalása.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 320. § (1) bekezdése értelmében az elállást a másik félhez intézett nyilatkozattal lehet gyakorolni, ami a perbeli esetben a Ptk. 217. § (2) bekezdése és 218. § (3) bekezdése szerint kizárólag írásban történhet, mivel az ingatlan adásvételére vonatkozó előszerződés írásbeliséghez kötött. Ő ilyen tartalmú írásbeli nyilatkozatot nem tett, ráutaló magatartással pedig az elállást nem lehetett kifejezésre juttatni. Ettől függetlenül vitatta, hogy megváltoztatta volna az ingatlan megvételére irányuló szándékát. Álláspontja szerint szerződésüket a felperes szegte meg azzal, hogy az ingatlant 2008. június 30-a előtt másnak értékesítette.

Hangsúlyozta, hogy írásbeli ellenkérelme mellékleteként becsatolta azt az ügyvédi megbízási szerződést, amely alapján a pernyertessége esetére járó perköltség megtérítését kérte. Ebből következően a felperes mindvégig tisztában volt azzal, hogy pervesztessége esetén milyen összegű perköltség viselésére lesz köteles. A megállapított ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja tükrében nem tekinthető eltúlzottnak különös tekintettel arra, hogy a peres eljárást megelőzően több levélben felhívta a felperes figyelmét követelése alaptalanságára.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a kereset elutasításáról szóló rendelkezése 11.000 forint erejéig jogerőre emelkedett, mivel ennek megváltoztatására irányuló fellebbezését a felperes visszavonta. Az ítéletnek ezt a részét az ítéltábla nem érintette (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállást a fellebbezési érvelésre tekintettel az ítéltábla a következőkkel egészíti ki.

Az alperes a bánatpénz megfizetésének visszautasítását közlő 2008. január 21-i levelében - egyebek mellett - arról tájékoztatta a felperest, hogy az elővásárlási jogáról történt lemondással hozzájárult ahhoz, hogy az ingatlant más, harmadik személy részére értékesítse. Tudomása szerint az új vevővel a szerződés létrejött, aki az ingatlant birtokba vette, melyre figyelemmel rögzítette, hogy a kettejük közötti jogviszonyt lezártak tekinti.

A kiegészített tényállásra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és részben annak jogi indokolásával is egyetértett, ez utóbbit azonban az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja.

A Ptk. 320. § (2) bekezdésére alapított keresetét a felperes azzal indokolta, hogy az alperes a megállapodásuk alapján megkötendő adásvételi szerződéstől elállt, melyről 2007 nyarán őt szóban tájékoztatta, majd a 2007. november 7-i nyilatkozattal írásban is tudomására hozta, ezen felül ráutaló magatartásával is kifejezte ezt a szándékát. Az elállás jogkövetkezményeként beálló alperesi bánatpénz-fizetési kötelezettséget nem érinti, hogy időközben az ingatlant harmadik személynek értékesítette, ez a perbeli jogviszony megítélése szempontjából irreleváns.

Az alperes védekezésében tagadta, hogy bármilyen formában elállt megállapodásuktól. A felperes volt az, aki a szerződést megszegte azzal, hogy az ingatlant harmadik személynek értékesítette. Ehhez kifejezetten a felperes kérésére járult hozzá, amellyel lényegében megállapodásukat közös megegyezéssel megszüntették.

Az elsőfokú bíróság - ítéletének indokolásából kitűnően - elfogadta az alperes jogi álláspontját. Az ebben foglalt érveléssel azonban az ítéltábla nem ért egyet maradéktalanul az alábbiak miatt.

A Fővárosi Ítéltábla először azt vizsgálta, hogy a felek között milyen jogviszony jött létre, mivel a felperes az eljárás különböző szakaszaiban ezt másképpen értékelte. A keresetlevélben még arra hivatkozott, hogy előszerződést kötöttek ingatlan-adásvételi szerződés létrehozására, de a fellebbezési eljárás során már azzal érvelt, hogy nem előszerződést, hanem kizárólag elővásárlási jogot alapító megállapodást hoztak létre.

A felek közötti jogviszony jellegét írásbeli megállapodásuk határozza meg, amelyben szabályozták az abból rájuk háruló kötelezettségeket és az abból eredő jogokat. Ezek számbavétele azt tükrözi, hogy többféle kötelelem létrehozásáról

állapodtak meg, amit egyetlen okiratban rögzítettek. Ennek nem volt akadálya, mivel a Ptk. 200. § (1) bekezdése szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg.

A 2006. május 6-án kelt Megállapodással jogi jellegükben egymástól eltérő, különböző kötelemények jöttek létre. Ezek egyike egy előszerződés, miszerint a felek az ott megjelölt későbbi időpontban egymással ingatlan-adásvételi szerződést kötnek (Ptk. 208. § (1) bekezdés). E szerződéskötési kötelezettségre figyelemmel vállalta a felperes, hogy az adásvételi szerződés megkötésére megjelölt határidő leteltéig nem adja el másnak az ingatlant. Ehhez kapcsolódóan kizárólag az előszerződéstől történő alperesi elállást kötötték 5.000.000 forint bánatpénz megfizetéséhez (Ptk. 320. § (2) bekezdés).

Szerződéses rendelkezéseik másik csoportjával a felek az ingatlan használatát rendezték akként, hogy arra - már az adásvételi szerződés megkötése előtt - az alperest jogosították fel. Ez annyiban összefügg az előszerződési megállapodással, amennyiben a felperes bízott annak teljesítésében, és ezért engedett múzeumi célra ingyenes használatot az alperesnek. A megállapodás felmondásra vonatkozó rendelkezései e jogviszony tartós jellegére figyelemmel kizárólag az ingatlan-használatra alkalmazhatók, mivel a megállapodásban szabályozott egyéb jogviszonyok felmondás útján nem szüntethetők meg. Az írásbeliséget tehát erre a felmondásra korlátozva írták elő, amely kikötésük - megszüvegezése folytán - a megállapodás egyéb rendelkezéseire nem vonatkozik.

A megállapodásban harmadikként szabályozott kötelelem az alperes javára alapított elővásárlási jog (Ptk. 373. § (1) bekezdés). A felek nyilatkozatai szerint ez mintegy „biztosítékul” szolgált az alperes jogainak védelmére arra az esetre, ha - az 5. pontban foglaltak ellenére - a felperes megkísérelné másnak eladni az ingatlant. Az elővásárlási jogosulttal ugyanis közölni kell a kapott vételi ajánlatot, melyből következően értesítése nélkül az ingatlan elidegenítésére nincs lehetőség (2009. június 10-i keltezésű, 9. sorszám alatt csatolt felperesi beadvány).

A perbeli megállapodás tehát egymás mellett vegyesen tartalmazza a háromféle jogviszony lényeges elemeit. Eltérő jogi jellegükből adódóan az elővásárlási jog gyakorlására a felperes által biztosított határidő nem változtatta meg az előszerződési rendelkezésekben kikötött szerződéskötési határidőt. Ez utóbbi változatlanul 2008. június 30-a maradt annak ellenére, hogy a felperes már ezt megelőzően felhívta az alperest elővásárlási joga gyakorlására. A Ptk. 373. § (2) bekezdésében foglaltak ellenére a felperes adott esetben tulajdonosként nem adhatta volna el ingatlanát harmadik személynek akkor sem, ha az alperes elővásárlási jogával nem él, mert a felek jogviszonyára nemcsak az elővásárlási jogra vonatkozó, hanem az előszerződést szabályozó jogszabályok egyszerre voltak irányadók. A Ptk. 208. § (1) bekezdéséből következő szerződéskötési kötelezettség fennállása pedig kizárta, hogy a felperes az alperesen kívül másnak értékesítse ingatlanát a kikötött időpontig. A kereset elbírálásához tehát nem a felek elővásárlási joggal kapcsolatos eljárását, hanem előszerződési rendelkezéseik érvényesülését kellett vizsgálni.

A megállapodás szövege szerint az alperest az ingatlan-adásvételi szerződéstől való elállása esetén terhelte bánatpénz-fizetési kötelezettség. Elállni viszont csak az előszerződéstől lehetett, mivel adásvételi szerződés megkötésére végül nem került sor. Az utóbbi nem létező szerződés vonatkozásában - a perbeli megállapodás 4. pontjának pontatlan megfogalmazása ellenére - nincs helye elállásnak, ezért azt kellett vizsgálni, hogy az alperes az előszerződéstől elállt-e.

Az elállás joghatályos közlése - az elsőfokú ítélet megállapításával egyezően - csak írásban történhetett. A kötelező alakiságot azonban - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - nem a felek szerződése írta elő, mivel ott csak a használati megállapodás felmondásához rendelték írásbeli alakot. A Ptk. 365. § (3) bekezdésében kötelezővé tett írásbeliség miatt a Ptk. 208. § (1) bekezdése értelmében ingatlanra vonatkozó előszerződés érvényesen csak írásban köthető. Ez a formakényszer a Ptk. 218. § (3) bekezdése szerint érvényesül az előszerződés megszüntetése és felbontása esetén is, azaz a felbontáshoz vezető elállás szintén - jogszabályi előírás folytán - írásbeliséghez kötött.

Ebből következően a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperes írásban közölte vele az előszerződéstől történő elállását. Az ilyen tartalmú szóbeli bejelentésnek vagy erre utaló magatartásnak a kereset elbírálása szempontjából nincs jelentősége, ezért annak vizsgálatát az ítéltábla mellőzte.

A felperes a 2007. november 7-i nyilatkozatot tekintette olyannak, amelyben az alperes az elállását írásban közölte. Ez - az egyébként a felperes által előre elkészített és kérésére aláírt - nyilatkozat kizárólag az elővásárlási jogról történő lemondásra korlátozódik, egyértelmű megfogalmazása nem tesz lehetővé másféle értelmezést (Ptk 207.§ (1) bekezdés). Ezen túlmenően a Ptk. 207. § (4) bekezdése a joglemondás kiterjesztő értelmezési lehetőségét is kizárja, ezért - ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - nem lehet elállás közlésének tekinteni ezt az alperesi nyilatkozatot.

A rendelkezésre álló adatok tehát nem támasztják alá, hogy az alperes elállt a perbeli megállapodásban foglalt előszerződéstől, melynek hiányában az elállás joghatásai sem álltak be: vagyis a felperes szerződéskötési kötelezettsége ettől még továbbra is fennmaradt.

Az alperesi elállás hiányára figyelemmel az ítéltábla a továbbiakban vizsgálta, hogy milyen jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a felperes az előszerződésben meghatározott határidő eltelte előtt másnak értékesítette az ingatlant. Ezt a szándékát a felperes a 2007. november 5-i levélben közölte az alperessel egyidejűleg tájékoztatva őt a harmadik személytől kapott vételi ajánlat lényeges elemeiről. Arra kérte, hogy amennyiben elővásárlási jogát nem gyakorolja, úgy a leveléhez csatolt elővásárlási jogról lemondó nyilatkozatot aláírva küldje vissza. Ennek az alperes eleget tett, s ezzel - perbeli előadása szerint - kifejezésre juttatta, hogy nem kifogásolja a felperes megállapodásuktól eltérő eljárását, azt, hogy az ingatlant 2008. június 30-át megelőzően másnak adja el. Az ügylethez adott hozzájárulását a felpereshez intézett 2008. január 21-i levelében megerősítette

annak rögzítésével, hogy az elővásárlási jogról lemondó nyilatkozatot azért írta alá, hogy a felperes „az ingatlant más, harmadik személy részére értékesíthesse”. Ilyen módon a felek a Ptk. 200. § (1) bekezdésére figyelemmel közös megegyezéssel eltértek az előszerződésben rögzített megállapodásuktól, és lényegében mellőzték azt az 5. pontjában foglalt kikötést, miszerint a felperes az ott megjelölt határidő előtt másnak nem értékesítheti az ingatlant (Ptk. 240. § (1) bekezdés). Erre figyelemmel a felperes nem követett el szerződésszegést az ingatlan harmadik személy részére történő értékesítésével, mivel ez az alperes egyetértésével történt.

Az ingatlan kívülálló, másik személy részére való értékesítése maga után vonta a felek közötti előszerződés teljesítésének lehetetlenülését. Az eladással ugyanis a felperes tulajdonjoga megszűnt, ezért annak átruházása céljából újabb adásvételi szerződést nem köthetett. Ennek a helyzetnek a kialakulásáért egyik fél sem felelős, hiszen - a már kifejtettek szerint - a felperes az alperes kifejezett hozzájárulásával és egyetértésével tért el korábbi megállapodásuktól.

A Ptk. 312. § (1) bekezdése szerint, ha a teljesítés olyan okból válik lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, a szerződés megszűnik. Az ítéltábla erre figyelemmel a teljesítés lehetetlenülése miatt állapította meg az előszerződés megszűnését, minek következtében a felek további szolgáltatással nem tartoznak (Ptk. 319. § (2) bekezdés). A Ptk. 312. § (1) bekezdésében rögzített megszűnési ok beállta esetén pedig a Ptk. 320. § (2) bekezdés szerinti jogkövetkezmény - bánatpénz - nem alkalmazható.

A fellebbezési érvelésre figyelemmel itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy az ingatlannal kapcsolatban az alperest az elővásárlási joga alapján nem terhelte vételi kötelezettség. E jogánál fogva a vételi ajánlat megismerése után szabadon dönthetett akár a vétel mellett, akár ellene (Ptk. 373. § (2) bekezdés). Mérlegelésének korlátait az ajánlat elemei határozták meg: azt kellett megfontolnia, hogy az annak megfelelő szerződés érdekében áll-e és képes-e a teljesítésére. Az ajánlattól eltérő, kedvezőbb - az előszerződésben meghatározott - teljesítési határidő és kisebb vételár megjelölésével - a 2010. június 19-i fellebbezés-kiegészítés 4. pontjában írtak szerinti „bármely” összegű vételár megfizetésével - ugyanis az alperes nem gyakorolhatta volna elővásárlási jogát, mivel a Ptk. 373. § (2) bekezdése értelmében az csak az ajánlat maradéktalan elfogadása esetén lehetséges. Az alperes mérlegelése szempontjairól pedig nem volt köteles tájékoztatni a felperest.

A kifejtettek szerint az elővásárlási jogosult nem köteles szerződéskötésre, ezért az alperes azzal, hogy nem élt elővásárlási jogával, nem szegte meg a felek közötti szerződést. Az alperes szerződéskötési kötelezettsége nem ebből a jogából, hanem a felperessel kötött - és a teljesítése előtt megszűnt - előszerződésből eredt. A két eltérő jellegű kötelelem elemei nem keverhetők össze, azaz az elővásárlási jogról való lemondásnak nem volt hatása az előszerződés fennállására, nem ez váltotta ki az előszerződés megszűnését.

Összegezve megállapítható: nem kizárt, hogy a felek egy okiratban többféle kötelmet hozzanak létre, azonban mindegyikre továbbra is a rá irányadó speciális szabályt kell alkalmazni.

A felperes fellebbezésében kérte az alperesnek fizetendő perköltség mérséklését is arra hivatkozva, hogy méltánytalan a teljes mértékű ráterhelése, mivel a jelenlegi helyzet előidézésében az alperes is részt vett. Ezek a körülmények azonban a perköltség összegének a meghatározásakor nem jutnak jelentőséghez, mivel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése értelmében a pertárgy értékéhez igazított ügyvédi munkadíj csak abban az esetben mérsékelhető, ha nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A perbeli esetben az alperes javára megállapított munkadíj nem volt eltúlzott, ezért annak csökkentésére az ítélet tábla nem talált alapot.

A fellebbezés elbírálásához nem volt szükség a bizonyítás kiegészítésére és e célból az elsőfokú tárgyalás megismétlésére. A másodlagosan hatályon kívül helyezést indítványozó felperes nem jelölt meg, és az ítélet tábla sem észlelt olyan eljárási szabálysértést, ami ezt indokolná, ezért a Pp. 253. § (1) bekezdése szerint az ügy érdemében hozta meg döntését.

Az előzőekben kifejtett indokolásbeli módosítással a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a értelmében alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az eredménytelenül fellebbező felperesnek meg kell térítenie az alperes másodfokú eljárásban felmerült jogi képviseleti díját mint perköltséget. Ennek összegét az ítélet tábla az 5.000.000 forintos fellebbezési értékre figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján állapította meg, amely magában foglalja az áfát is.

Budapest, 2011. január 7.

. Szabó Klára s. k.
a tanács elnöke

. Csordás Csilla s.k.. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: